

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Sildig Opvaagnen (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 73. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388872160/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

og om han var forsikkert om, at hun baade vilde og kunde gjøre ham lykkelig? Hans Svar vare et elskende Hjertes varme Udgydelser. Han forsikkrede, at hun elskede ligesaa inderligt, ligesaa oprigtigt, som han; men tillige, at hun forstod saa fuldkomment at beherske sig selv, at Ingen engang havde ahnet hendes Tilbøjelighed; hvilket var saa meget mere nødvendigt, som en stræng og haardhjertet Fader uomtvisteligt vilde have afbrudt Forbindelsen med et ungt Menneske uden fast Levebrød. Saasart han fik et Saadant, vilde han bejle, og mistvivlede ikke om Forældrenes Samtykke.

Et halvt Aar efter døde den i R* ansatte Districtslæge; L* blev hans Eftermand, og snart efter Elise W*s lykkelige Ægtemand. Jeg har aldrig seet noget gladere Menneske, end han; han var næsten ellevild af lutter Fryd; han kunde hverken sidde eller staae længe paa eet Sted; den søde Uro jog ham hid og did, og omsider – saasart det blot blev nogenlunde gjørligt – tilbage i Feens Tryllekrede. Hans Patienter fik i disse Hvedebrødsdage – der bleve til Uger og Maaneder – kun korte Besøg og korte Recepter; men derimod de trøsteligste og gladeste Forhaabninger; thi i denne Periode vare ingen Sygdomme dødelige; han var Mester baade for dem og for Døden. Vist nok er det, jeg mindes det meget vel; hans Cuure vare alle heldige; jeg troer næsten, at han curerte med sit glade Ansigt og lystige Snak. Hans Kone syntes vel ogsaa at være ret lykkelig; men hendes Glæde bar dog Maadeholdenheds Præg; Konen var Kjeresten fuldkommen liig; og Brudesengen havde ingen synlig Forandring bevirket.

Da han engang i ubundne Dithyramber beskrev mig sin Lyksalighed, kunde jeg ikke tilbageholde det Ønske: at hun maatte dele den i lige Grad. »Wilhelm!« hvidskede han, »sic holde Sitsamkeit bey Tage« – her standsede han, lagde den ene Haand paa Hjertet, Fingerspidserne af den anden paa Munden, og saae henrykt op imod Himmelen. »Gødt, godt!« sagde jeg smilende, og forlangte aldrig nogen videre Forklaring. Dog forekom det mig stedse tvivlsomt, om der under denne rolige, spejlglatte Overflade skulde findes nogen synderlig Bevægelse; var der nogen Varme i dette skønne Legeme, syntes det mig at maatte være, hvad jeg – naar dette ikke var en Selvmodsigelse – vilde kalde en kold Ild, eller dog kun en mat Glød, som aldrig kunde oplusse til Lue; maaskee ligesaa lidt udslukkes.

Otte Maaneder efter Brylluppet skjenkede Elise sin glædedrukne Mand den første Søn. Ved Barselgildet gik det højt til. Det var just i